

Bijschijnen

“Ik heb een lantaarn gevonden en ik denk dat die nog van Diogenes is geweest,” zegt Aleksandra Rubra tegen iemand in het bijzonder. Die staat met haar rug naar Aleksandra, zodat het niet duidelijk is en wordt wie zij is. “Waarom denk je dat?” vraagt ze nog wel.

“Dat denk ik omdat ik wat ik zocht bij het licht van deze lantaarn niet kon vinden,” antwoordt Aleksandra.

“Als je het zoeken staakt, heb je meteen gevonden wat je niet zocht,” zegt zij nog wel.

Deze tip bezorgt Aleksandra een fronsje. Een lelijk fronsje, maar hij staat haar wel. “Ik heb ook nog een sjaal,” merkt Aleksandra op.

“Een sjaal van een man?” vraagt ze.

“Warempel,” bevestigt Aleksandra, “jouw talent is ongeëvenaard. Het is een sjaal van Herbert Schröder Stranz.”

“Dat is onmogelijk,” zegt zij, “die liet zijn sjaal achter op de Noordpool. En zichzelf ook.”

“Sjaals kunnen merkwaardige reizen maken,” verzekert Aleksandra, “zeker als de wind ze meeneemt op verre tochten!”

“Ach, de wind...” verzucht zij, “de wind is mijn grootste vriend. Ik zou met hem kunnen leven.”

Nu moet de schrijver ingrijpen. Deze dialoog dreigt zijn tempo te verliezen, te verworden tot een gezapig gesprek tussen een Aleksandra en een zij. Daarom komt er nu een imker binnen. Hij heeft geen baard, in tegenstelling tot heel veel andere imkers. Die gelukkig niet binnenkomen, want de ruimte was dan snel te klein geweest. Dat had de schrijver niet goed ingeschat van tevoren.

29-1FEB29-8